

febrer de 1975 es va crear al bisbat de Girona el secretariat de *Justícia i Pau*. La seva primera activitat va ser una campanya contra la pena de mort, que va coincidir amb les fatídiques execucions d'aquell setembre. Amb l'inici de la transició, *Justícia i Pau* va estrenar una segona campanya a favor dels Drets Humans i es va afegir a les peticions d'Amnistia.

A partir de les primeres eleccions generals, molts socis fundadors abandonen *Justícia i Pau* per integrar-se en sindicats i partits i treballar directament en la vida pública. El secretariat enfila nous camins —la pau, el desarmament, la solidaritat— i continua fressant els vells, perquè les fites no han pas estat assolides. Com ha escrit el delegat episcopal de *Justícia i Pau* a Girona, Quim Pla, “aviat ens vam adonar que tindriem molta feina; una feina bastant ingrata, puix hauriem de lluitar contra aquells que nosaltres mateixos havíem contribuït a fer pujar al poder. En aquest punt vam descobrir la radicalitat de l'opció cristiana, que s'enfronta al poder, sigui quin sigui, quan aquest poder trepitja o no fa prou atenció als drets humans. Hem hagut de pledejar a favor dels drets de Catalunya, a favor dels drets dels objectors de consciència, a favor dels drets dels pobres del Tercer Món, en contra de la cursa d'armaments. Això ens ha dut a pledejar amb el govern central i amb el govern autonòmic...”

Ara, el desè aniversari de *Justícia i Pau* troba els seus components immersos en un cúmul de problemes vells i nous: l'Any de la Pau, el Fons Català de Cooperació al Desenvolupament, el cinquantè aniversari de la guerra civil, la inclusió de la pena de mort en el codi militar, les denúncies sobre tortures, el referèndum de l'OTAN. Han de lluitar, en el petit front de cada dia, per tal de fer, com els demana el bisbe, “que aquesta societat aconsegueixi un rostre més humà”. Deu anys són pocs per a una tasca que no sembla tenir fi i que sovint ni tan sols deixa entreveure les solucions possibles. Però els de *Justícia i Pau* ja saben que, com va deixar dit Albert Camus, impossible és allò que els humans tarden molt a realitzar.

Camil Geis, sabadellenc de Girona

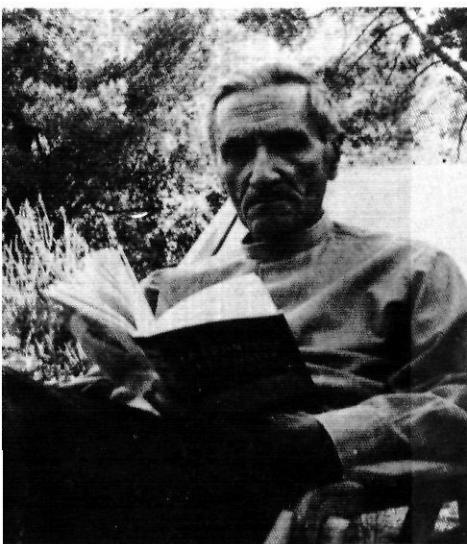
De mossèn Camil Geis, se'n podrien dir —i se n'haurien de dir— moltes coses. Va néixer fa vuitanta-quatre anys al barri gironí del Pont Major. Va estudiar al Seminari de Girona, però aviat va anar a raure a Sabadell, on va fer de professor, de periodista, de capellà, d'organista i de mestre de capella. Poeta, prosista, compositor, lexicògraf, Mestre en Gai Saber, autor d'una extensa bibliografia literària i musical, va publicar, l'any 1942, *Rosa Mística*, el primer llibre aparegut legalment en català després de la guerra civil. A les pàgines d'aquesta Revista, va mantenir-hi durant molts anys una secció fixa amb semblances biogràfiques dels personatges que havia conegut.

Quan va arribar a Sabadell, als vint-i-set anys, la va saludar així: “Aquí teniu una ciutat en marxa, /les xemeneies fumejant al vent”. No se'n va moure mai més. En complir-ne vuitanta, l'ajuntament el va nomenar fill adoptiu i li va atorgar la Medalla d'Or de la ciutat. Allà ha mort ara, serè, envoltat del respecte i de l'admiració generals.

“Sabadellenc de Girona”, com li agradava de dir-se, Camil Geis no va oblidar mai la seva ciutat natal. Els records i els escenaris gironins —el riu, Sant Daniel, el Pont, la Devesa— van fer-se presents una i altra vegada en els seus poemes. Ara ens ha deixat definitivament, mentre es complia al peu de la lletra la predicció climàtica i psicològica continguda en el seu vers: “l'hivern boirós haurà ensoportat Girona”.

Una ciutat anàrquica i malgirbada

Aquí, entre la Gran Via i el Mercadal, en aquest espai envaït per les excavadores, jo hi havia vist complir als obrers de la Grober el feixuc ritual d'una feina inabable. Mentre els homes anaven i venien carregats o inquietes des del fons de les naus, les dones bobinaven troques de fil o romanien absortes davant d'unes màquines que pujaven i baixaven amb un cric-crac incessant i compassat que semblava la respiració de la fàbrica i del barri. En aquest vast recinte, ara desco-

Camil Geis, fidel a les arrels.